

Wie denkt er niet terug aan z'n schooltijd. Ik hoop maar dat het een goede en mooie tijd is geweest. Die schooltijd heeft gevolgen voor je hele verdere leven. Hopelijk in positieve zin.

Een
column
van
Wim Overgaauw

Voor mij was de lagere schooltijd afwisselend een fijne tijd, en helaas soms ook minder fijn. Niet alle leerkrachten vond ik even leuk, dus je hebt het er maar mee te doen. Gelukkig had in klas vijf een fijne onderwijzer, ja waarom eigenlijk. Dat weet ik eigenlijk niet, het ging gewoon goed dat jaar. Later was hij het, die mij dat 'duwtje' gaf om door te leren op de ULO. 'Doe het nou maar, je kunt het best.'

Dus ging ik na klas zes naar de ULO. 't Was daar wel stevig aanpakken met al die vakken. En we moesten wel flink ons best doen, want ons eindexamenjaar was het laatste jaar van de ULO. Einde ULO, begin MAVO.

Na de ULO, door naar de HAVO, een school die verbonden was aan een Pedagogisch Academie (PA). Voor mij misschien wel de aanleiding om verder te gaan in het onderwijs.

Ik werd meteen wel voor de leeuwen geworpen tijdens mijn eerste stageperiode. Klas zes (nu groep acht) op een school met niet de makkelijkste leerlingen in een probleem omgeving. Toch was dit ook weer de aanleiding om verder te gaan met de opleiding. Veel steun en waardering van de onderwijzer gehad, en niet te vergeten; toch die leerlingen. Die steun van leerkrachten en leerlingen vergeet je niet. Dat is dan ook de reden geweest, dat ik het onderwijzen leuk ben blijven vinden.

Onderwijzen is geen een richting verkeer; het succes is een actie – reactie tussen leerkracht en leerlingen en indirect de ouders.

In contact met ouders

Mijn tijd als onderwijzer. Ik denk nog met een goed gevoel terug aan de informatie-avonden, die gehouden werden aan het begin van het schooljaar. Het contact met de ouders van je leerlingen. Leerlingen pepten hun ouders op om toch te gaan naar die avond, 'want dan weet je wat wij te leren krijgen'. Zo'n avond begon met koffie of thee met een koekje. Alles klaargezet door onze geweldige conciërge. En dan de avond zelf. Ja, werkelijk, ze kregen te horen wat er geleerd werd dat jaar.

Niet alleen werd er uitleg geven over de leerstof, maar ouders werden ook met pen en papier aan het werk gezet. Ervaar maar eens waarmee je kind te maken krijgt: hoe tel je op, hoe trek je af, en hoe gaat dat met die staartdeling? Hoe leren we de tafels? Juist, door elke dag te oefenen op verschillende manieren.

Wie wat leren wil, moet veelvuldig oefenen. Niet lang, maar wel regelmatig.

Tijdens zo'n info-avond werden de belangrijkste vakken doorgenomen. Wat werd er geleerd, hoe was die uitleg, hoe werd er geoefend? En ook nog aandacht voor hoe er thuis mee om te gaan. Zo'n avond zou tot tien uur duren, vaak bleven ouders nog zitten met vragen. En dan werd het al gauw elf uur, nu echt tijd om te sluiten, lichten uit, deur op slot en naar huis. Morgen weer een dag.

Fijn, dat die ouders belangstelling toonden voor het schoolleven. Belangstelling, waardering en stimulans van leerkracht en ouders zijn de pijlers, waarop het schoolleven van een kind gefundeerd wordt.

In de beginperiode van het schoolleven werken de kinderen voor jou als leerkracht. Ze snakken er naar om gewaardeerd en gecompimenteerd te worden. Later als ze ouder worden beseffen ze wel dat ze voor zichzelf werken, maar dat compliment en die positieve aandacht blijft nodig, zeer gewenst.

Een belangrijke leefomgeving

Het schoolleven moet een goede en mooie tijd van je leven zijn. Als kind breng je er veel uren door; vijf dagen per week, en veertig weken per jaar. Zoveel wakkere uren brengt een kind haast thuis niet door. Die schooltijd moet dan ook je lust en leven zijn; denk eens na naast al dat leren, is er tijd voor sportdagen, schoolkampen, schoolreizen, maar ook de tijd voor en na al die lessen.

Spelen op het plein, even helpen in de klas met planten water geven, vissen voeren, zelfs de vogelkooi schoonmaken. Toch allemaal van die klusjes, die het gezellig maken. Zelfs had ik op een gegeven moment een jongen, die vroeg of hij op school mocht blijven. Thuis was er niemand, en op school was het gezellig en altijd wat te doen. En dan ging hij rond half vijf naar huis. Zo zie je dat school niet alleen een leerplek is, maar ook een plaats voor contacten en samen zijn.

Contacten zijn belangrijk. We schreven toen nog niet van die uitgebreid verslagen. Gewoon even op straat of in de supermarkt dat praatje over de vorderingen. Gewoon even binnenlopen als je toch je kind komt halen. Gewoon even vragen of ze thuis tijd hadden voor extra hulp bij lezen, spelling, tafels, een toets leren. Eigenlijk kun je zeggen, het ging allemaal zo gewoon.